

# РЕШЕНИЕ

№ 11958

гр. София, 07.04.2025 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, V КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,**  
в публично заседание на 07.03.2025 г. в следния състав:

**ПРЕДСЕДАТЕЛ:** Пламен Горелски

**ЧЛЕНОВЕ:** Маргарита Йорданова  
Димитър Петров

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **53** по описа за **2025** година докладвано от съдия Пламен Горелски, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е касационно, проведено по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания.

С касационна жалба М. М. К. оспорва РЕШЕНИЕ № 5223/ 01.12.2024 г. на Софийския районен съд, НО, 9<sup>-ти</sup> състав, постановено по НАХД № 13416/2024 г. С решението е потвърдено издаденото от началник сектор в Отдел „Пътна полиция“ – СДВР **НАКАЗАТЕЛНО ПОСТАНОВЛЕНИЕ** № 24-4332-016393/16.07.2024 г., с което на касатора, на основание чл. 175, ал. 1, предл. трето от Закона за движението по пътищата е наложено административно наказание „глоба“, в размер на 3 000 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 12 месеца, за нарушение на чл. 104б, т. 2 с.з.

Касаторът не се явява и не е представляван. Представени са от адвокат Г. молба и писмени бележки. С касационната жалба се твърди да не е извършено вмененото нарушение, съответно, че описаното в АУАН и в НП деяние не е съставомерно от обективна и от субективна страна, по отношение забраната, установена с чл. 104б, т. 2 ЗДв.П.

Ответникът не е представляван. С писмени бележки от 04.03.2025 г. е заявил становище за неоснователност на касационната жалба и искане за присъждане на

юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът при Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, след анализ на приложените по делото доказателства, на доводите и възраженията на страните, съобразно чл. 218 АПК, приема за установено следното.

Касационната жалба е подадена в срока, определен в чл. 211, ал. 1 АПК от надлежна страна и е процесуално допустима.

Предвид разпоредбата на чл. 218, ал. 1 АПК Съдът е обвързан с посочените в жалбата пороци на решението, но за валидността, допустимостта и съответствието му с материалния закон следи служебно. Доводи за нищожност и недопустимост на обжалваното решение не са наведени от касационния жалбоподател и Съдът не открива при извършената служебна проверка наличието на такива основания.

Установената и проверена в съдебното следствие пред СРС фактическа обстановка е следната: на 07.07.2024 г., около 09:27 часа в [населено място] К. управлявал собствения си лек автомобил м.„, рег. [рег.номер на МПС] в[жк], с посока на движение от [улица], по ул. „Проф. д-р И. С.“, като на кръстовището с [улица]водачът, завивайки на дясно извършил демонстративна маневра, изразяваща се в умишлено форсиране на двигателя и поднасяне на задните колела на автомобила, с триене на ляво по пътното платно, като предната част на автомобила се движила напред и надясно под лек ъгъл. Тези действия били наблюдавани от свидетелите Д. и К. - патрулиращи с полицейски автомобил служители на СДВР, които спрели автомобила и установили самоличността на шоьора. На Мохарем К. бил съставен АУАН № 866190/07.07.2024 г. за нарушение на чл. 104б, т. 2 ЗДвП, подписан от лицето без възражения. Въз основа на АУАН е издадено процесното НП.

Въззивното решение е правилно и не са налице касационни основания за отмяната му. Въззивният съд е анализирал подробно показанията на разпитаните свидетели, съпоставяйки ги, вкл. с писмените доказателства. Изложил е изчерпателни мотиви за законосъобразно ангажирана административнонаказателна отговорност. Мотивите на въззивния съд съответстват на доказателствата и касационната инстанция изцяло ги споделя, като не намира причина да ги коментира изрично, предвид чл. 221, ал. 2, изр. второ АПК.

Разпоредбата на чл. 104б, т. 2 ЗДвП. забранява на водачите на МПС да използват пътищата, отворени за обществено ползване за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари. Санкционната разпоредба на чл. 175а, ал. 1, предл. трето с.з. предвижда за нарушение на забраната по чл. 104б, т. 2 наказание за водача лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок 12 месеца и глоба 3 000 лв.

Установено и доказано е, че на процесните дата, час и място касаторът е извършил описаните в акта и в НП действия, управлявайки собствения си лек автомобил. Легално определение на понятието „дрифт“, което в буквален превод означава „плъзгане, пързляне“ липсва, но съдебната практика приема, че се касае за техника на шофиране, при която водачът преднамерено извежда моторно превозно средство извън контрол, чрез презавиване и форсиране на двигателя, причиняващо загуба на сцеплението между част от колелата, като по време на дрифта движението на автомобила е напречно на завоя, осъществено под влиянието на тежестта му и инерционния момент. Именно довеждането на МПС извън контрол се приема като

използване на пътищата, отворени за обществено ползване за други цели, освен превозването на хора и товари. В случая навлизането на автомобила в лентата за насрещно движение обуславя високата обществена опасност на деянието.

Отхвърлянето на касационната жалба е основание (чл.63д, ал. 4, вр. ал. 1 ЗАНН, чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ) касаторът да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 лв. (сто лева).

Водим от гореизложените мотиви и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо АПК, чл. 63в ЗАНН, Административен съд София – град, V<sup>-ти</sup> касационен състав,

### Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ № 5223/ 01.12.2024 г. на Софийския районен съд, НО, 9<sup>-ти</sup> състав, по НАХД № 13416/2024 г.

ОСЪЖДА М. М. К. – [ЕГН] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи - МВР юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 лв. (сто лева).

Касационното решение е окончателно и не подлежи на обжалване, и на протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: